

HARMINCÖT LÁNY. EGY KORONA. EGY LEHETŐSÉG.
AMI AZ ÉLETBEN CSAK EGYSZER ADÓDIK.

THE

SELECTION
A PÁRVÁLASZTÓ

KIERA CASS

1. fejezet

Amikor a postával megjött a levél, anyám magánkívül volt az örömtől. Azonnal el is döntötte, hogy ezzel gyakorlatilag vége minden bajunknak, gondjaink örökre megszűntek. Zseniális tervében az egyetlen problémát én jelentettem. Nem hinném, hogy különösen engedetlen lánygyerek lennék, de ez volt az a pont, ahol megmakacsoltam magam.

Nem akartam a királyi családhoz tartozni. Nem akartam Kiválasztott lenni. Még csak meg sem akartam *próbálni* a dolgot.

A szobámban kerestem menedéket – az egyetlen helyen, ahol el lehetett bújni népes családuink zaja elől –, és igyekeztem valami érvet találni, amivel rábírom anyát arra, hogy meggondolja magát. Szívből jövő véleményeimből sikerült is összegyűjtenem egy csokorralalót... csak éppen nem hittem, hogy akadna közöttük akárcsak egy is, ami eljutna az agyáig.

Sokáig nem kerülhettem a találkozást. Közelgett a vacsoraidő, és minthogy családunk legidősebb gyermeke már nem élt velünk, rám hárult a főzés feladata. Kimász-
tam az ágyból, és egyenesen besétáltam az oroszlánbarlangba.

Anya rám meredt, de nem szólt egy szót sem.

Némán körbetáncoltuk egymást a konyhában és ebédlőben, miközben elkészítettük a csirkét, a tésztát, felszeleteltük az almát és megterítettük az asztalt öt személyre. Ahányszor csak felpillantottam munka közben, mindig rám szegezte harcias tekintetét, mintha úgy gondolta volna, hogy egyszer csak elszégyellem magam, és onnantól ugyanazokra a dolgokra vágyok majd, mint ő. Ezzel a trükkel elég gyakran próbálkozott. Például akkor, ha nem akartam elvállalni egy bizonyos felkérést, mert tudtam, hogy a háziak indokolatlanul gorombák. Vagy ha azt szerette volna, hogy én intézzem a nagytakarítást, mert nem engedhettük meg magunknak, hogy házhoz hívjunk egy Hatost segíteni.

Néha be is vált a dolog. Néha pedig nem. Ezúttal tudtam, hogy nem fogok engedni.

Ki nem állhatta, ha makacs voltam. Pedig tőle örököltem, így hát igazán nem kellett volna meglepődnie. Persze az egész nem csak rólam szólt. Anya már jó ideje eléggé feszült volt. A nyár a végéhez közeledett, hamarosan jön a hideg idő. És vele az állandó aggodás.

Anya dühösen csapta le a teával teli kancsót az asztal közepére. Összeszaladt a számban a nyál, ha a citromos teára gondoltam. De várnom kellett – pazarlás lenne, ha most innám meg a nekem járó pohár italt, mert akkor a vacsorához már csak vizet kaphatnék.

– Tán belehalnál, ha kitölnéd az űrlapot? – Végül mégsem tudta visszafogni magát. – A *Párválasztó* csodás lehetőség lenne számodra... és számunkra is.

Nagyot sóhajtottam, s arra gondoltam, hogy a nyomtatványnak szinte már a kitöltése is a halállal lenne egyenlő.

Nem volt titok, hogy a lázadók – a földalatti mozgalomba szerveződött gyarmatok, amelyek gyűlöltek Illéat, a mi hatalmas és viszonylag fiatal országunkat – gyakran intéztek támadásokat a palota ellen, és nem riadtak vissza az erőszaktól sem. Itt, Carolinában is láthattuk már őket akcióban. Az egyik előljáró házát porig égették, és tönkretették jó néhány Kettes autóját. Egy emlékeztető alkalommal még a börtönbe is sikerült behatolniuk, hogy kiszabadítsák a foglyokat – figyelembe véve, hogy ott végül is csak egy terhes kamasz lányt meg egy kilencgyerekes Hetest találtak, akit szabadon engedhettek, kénytelen voltam beismerni, hogy ez egyszer helyesen cselekedtek.

Eltekintve azonban a lehetséges veszélyektől, már abba belesajdult a szívem, ha a *Párválasztó* egyáltalán eszembe jutott. Önkéntelenül is elmosolyodtam, amikor gondolatban végigfutottam mindazon okokon, amelyek miatt nekem pontosan ott kellett maradnom, ahol voltam.

– Az utóbbi néhány év megviselte apádat – sziszegte oda anya. – Ha van benned egy csipetnyi együttérzés, akkor rá is gondolsz.

Apa. Hát persze. Apának tényleg szerettem volna segíteni. Meg Maynek és Geradnak is. Sőt jobban belegondolva, tulajdonképpen még az anyámnak is. Amikor így tálalta a dolgot, akkor hirtelen nem volt már benne semmi olyan, amitől mosolyogni támadt volna kedvem. Itthon túlságosan is régen

eléggé rosszul mentek a dolgok. Eltűnődtem azon, hogy apa vajon úgy fogná-e fel a dolgot, mint egy lehetőséget a normális élethez való visszatérésre, hogy vajon a pénz rendbe hozna-e mindent.

Nem volt annyira rossz a helyzetünk, hogy már a túlélésünk lett volna a tét, nem erről volt szó. Nem voltunk nincstelenek. No de nem is álltunk ettől olyan messze.

A mi kasztunk három fokkal volt a legalsó fölött. Művészek voltunk. A képzőművészeket és klasszikus zenészeket mindössze három fok választotta el a ranglétra legaljától. Szó szerint. Nagyon-nagyon be kellett osztanunk a pénzt, és a jövedelmünk szinte teljesen az évszakok változásától függött.

Olvastam egyszer egy ütött-kopott történelemkönyvben, hogy régen minden nagyobb ünnep a téli hónapokba volt összehúfolva. Volt például valami, amit mindenszenteknek neveztek, ezt a hálaadás követte, aztán jött a karácsony és a szilveszter. Egyik a másik után.

A karácsonyt még mindig ugyanakkor tartottuk. Egy istenség születésnapját mégsem lehet csak úgy megváltoztatni. De miután Illéa megkötötte mindenre kiterjedő békeszerződését Kínával, az újév átkerült január végére, februárra – a Hold változásaitól függően. A háláról és függetlenségről való megemlékezést nálunk már csak egyszerűen csak a hála ünnepének nevezték. És nyárra esett. Ekkor ünnepeltük meg Illéa megalakulását és azt, hogy még mindig itt vagyunk és élünk.

Fogalmam sincs arról, mi lehetett a mindenszentek. Ez az ünnep a feledés homályába veszett.

Így hát, évente legalább háromszor, a családom rendszeren munkához jutott. Apa meg May képeket festettek, amiket

a művészetpártolók megvásároltak, hogy elajándékozhasssák. Anyával rendezvényeken léptünk fel – én énekeltem, ő zongorázott –, és amennyire csak lehetett, minden felkérésnek eleget tettünk. Amikor kisebb voltam, kifejezetten megrémített, ha közönség előtt kellett szerepelnem. Mostanra viszont már csak úgy gondoltam magunkra, mint a háttérzene részére. Hiszen tulajdonképpen mindössze ez voltunk a házigazdák szemében: hallani lehetett bennünket, de észrevenni már nem.

Gerad nem talált rá a tehetségére, de csak kilencéves volt. Még maradt erre egy kis ideje.

Hamarosan elkezd megváltozni a fák lombkoronája, és parányi világunk újra sebezhetővé válik. Öt szájat kell etetni, ám csak négyen dolgozunk. És karácsonyig nincs semmiféle garancia arra, hogy munkához juthatnánk.

Ebből a szempontból a Párválasztót akár egyfajta mentőövnek is láthattam, valami biztos dolognak, amibe belekapaszkodhatok. Az az ostoba levél kiemelhet a sötétségből, és magammal húzhatom a családomat is.

Az anyámra néztem. Ötös létére egy kicsit terebélyes volt, ami talán szokatlannak számított. Nem volt falánk, és azt sem állítanám, hogy annyi étel akadt volna nálunk, hogy túl sokat ehetett volna. Talán egyszerűen csak ez történik egy női testtel azután, hogy öt gyereket szül. A haja vörös, mint az enyém, csak az övé tele volt hófehér sávokkal. A sok-sok ősz fürt egyik napról a másikra jelent meg, úgy két évvel ezelőtt. A szeme sarkában szarkalábakat láttam, s bár még mindig fiatal volt, olyan görnyedten járkált ide-oda a konyhában, mintha a vállát súlyos teher nyomná.

Tudtam, hogy sok minden nyomasztja. S azt is, hogy pontosan emiatt szokott rá arra, hogy velem különösen manipula-

tívan viselkedjen. A plusznyomás nélkül is épp eleget veszedtünk, de ahogy egyre közelebb kerültünk a sivár őszhöz, anyám is egyre ingerlékenyebb lett. Tudtam, hogy szerinte ostobán viselkedek, amikor még egy vacak kis nyomtatványt sem vagyok hajlandó kitölteni.

Voltak ebben a világban dolgok – nagyon fontos dolgok –, amiket imádtam. És azt a papírlapot masszív téglafalnak láttam, ami elválaszt mindentől, amit szeretnék. Lehet, hogy butaság volt, amire vágytam. Lehet, hogy nem olyasmi volt, amit megkaphattam. De akkor is, az enyém volt. Nem hittem, hogy képes lennék feláldozni az álmaimat, még akkor sem, ha a családom egyébként rengeteget jelentett nekem. És különben is, nekik már eddig is sokat adtam.

Most, hogy Kenna férjhez ment, Kota pedig elhagyott bennünket, én lettem a legidősebb gyerek, és amilyen gyorsan csak tudtam, alkalmazkodtam is ehhez a szerephez. Megtettem a tőlem telhetőt, hogy hozzájáruljak a család boldogulásához. Gondosan beosztottuk az időmet úgy, hogy az otthoni tanulás is elférjen a gyakorlás mellett, ami kitöltötte a napom legnagyobb részét, mivel az éneklés mellett több hangszert is tanultam.

De most, hogy a levél megérkezett, többé már nem számított, milyen munkát végzek. Az anyám gondolataiban máris királyné voltam.

Ha lett volna eszem, elrejtettem volna azt a hülye levelet, még mielőtt apu, May és Gerad bejöttek. De nem tudtam arról, hogy anyu eldugta a ruhájába. Aztán ebéd közben elővette.

– Címzett: a Singer-ház – trillázta.

Megpróbáltam elmarni tőle, de túl fürge volt hozzám képest. Előbb vagy utóbb mindenképpen megtudják, de ha így tálalja a dolgot, akkor mindannyian az ő pártját fogják majd.

– Anya, kérlek! – rimázkodtam.

– Engem nagyon érdekel! – visította May. Ebben semmi meglepő nem volt. A kishúgom pont úgy néz ki, mint én, csak épp három évvel fiatalabb kiadásban. Bár külsőre szinte teljesen egyformák vagyunk, a személyiségünk nagyon is különböző. Velem ellentétben ő kifelé forduló és optimista. És az utóbbi időben majd’ megőrül a fiúkért. És persze ezt az egész dolgot hihetetlenül romantikusnak tartja.

Éreztem, hogy zavaromban elpirulok. Apa komoly arccal figyelt, May pedig szó szerint szökdécselt az izgalomtól. Gerad, az én drága kicsikém, csak evett tovább. Anya megköszöri a torkát, és folytatta a felolvasást.

– „A legutóbbi népszámlálás adatai szerint van az önök családjában egyedülálló, tizenhat és húsz év közötti leánygyermek. Szeretnénk felhívni a figyelmüket egy hamarosan felmerülő lehetőségre, amelyet Illéa nagyszerű népének tiszteletére rendezünk.”

May újra felvisított, és megmarkolta a karomat. – Ezek rólad beszélnek!

– Tudom, kismajom. És engedj el, még eltöröd a karomat. – De csak szorította a kezemet továbbra is, és tovább ficáncolt.

– „Szeretett hercegünk, Maxon Schreave – olvasta anya – ebben a hónapban válik nagykorúvá. Midőn életének eme új szakaszába lép, reményei szerint abban már társa is lesz, minthogy szándékában áll feleségül venni egyet Illéa leányai

közül. Amennyiben a családjában élő, a felhívásnak megfelelő leánygyermek/testvér/gyámleány érdeklődést mutat a lehetőség iránt, hogy esetleg Maxon herceg hitvese és Illéa rajongott hercegnője legyen, kérjük, töltsé ki a mellékelt űrlapot, és juttassa el helyi Tartományi Hivatalunkba. Minden körzetből egy nő kap lehetőséget sorsolás útján arra, hogy találkozzon a herceggel.”

– „A résztvevőket angelesi tartózkodásuk idejére a csodás Illéa palotában szállásolják el. Minden résztvevő családja *bőkezű kompenzációban* részesül – anya külön kihangsúlyozta e szavakat – a királyi családnak tett szolgálataiért.”

A szememet forgattam, ő azonban csak mondta tovább: ez a szokás a királyi fiúgyermekes esetében. A királyi családba született hercegnőket „eladják”, hogy így szilárdítsák meg az ország egyelőre még zsenge kapcsolatait más uralkodócsaládokkal. Pontosan értettem, hogy miről van szó: szövetségesekre van szükségünk. De attól még egyáltalán nem tetszett a dolog. Ilyesmit még sosem láttam, és nagyon reméltem, hogy nem is fogok. A királyi családban már három generáció óta nem születtek hercegnők. A hercegek ezzel szemben a nép soraiból választottak párt maguknak, hogy így tartsák fenn időnként szeszélyes nemzetünk lelkesedését. Azt hiszem, a Párválasztót arra találták ki, hogy közelebb hozzon bennünket egymáshoz, és mindenkit emlékeztessen arra, hogy Illéa maga is csaknem a semmiből jött létre.

Nekem egyik megoldás sem tetszett. Már maga a gondolat, hogy valakit beneveznek egy versenyre, ahol az ország apraja-nagyja végignézheti, hogyan választja ki ez a nagyképű kis tejeles szájú suhanc a legszebb és legfelszínesebb lányt a tömegből, hogy aztán a tévé képernyőjén feltűnhes-

sen mellette egy hallgatag, csinos arcocska... hát, ettől sikoltozni támadt kedvem. Létezik ennél megalázóbb helyzet?

Egyébként pedig épp elég Kettes és Hármas otthonában fordultam meg ahhoz, hogy eldönthessem, soha nem akarnék közöttük élni, hát még az Egyesek között... Leszámítva azokat az időket, amikor éhesek voltunk, én mindig is örültem, hogy az Ötösök kasztjába tartozom. Anya volt az, aki feljebb szeretett volna lépni a társadalmi ranglétrán, nem én.

– És annyi szent, hogy America nagyon tetszene a hercegnek! Mert gyönyörű! – áradozott anya.

– Anya, kérlek! Ha már valami, akkor inkább átlagos vagyok.

– Azt már nem! – tiltakozott May. – Mert pont úgy nézek ki, mint te, és én *nagyon* csinos vagyok! – Olyan szélesen vigyorgott, hogy én sem tudtam ellenállni neki. És ez legalább jó érvnek számított. Mert May tényleg gyönyörű volt.

A szépség nem is az arcában rejtett, inkább ragyogó mosolyában és csillogó szemében. Mayból sugárzott valami erő, valami lelkesedés, amitől mindenki ott szeretett volna lenni, ahol ő van. Úgy vonzotta az embereket, mint a mágnes, én pedig... legyünk őszinték, én pedig nem.

– És te mit gondolsz, Gerad? Szerinted csinos vagyok? – kérdeztem.

Minden tekintet családunk legfiatalabb tagjára szegeződött.

– Nem! A lányok undorítóak!

– Jaj, Gerad, kérlek! – Anya elgyötörten sóhajtott, de látszott rajta, hogy nem gondolja egészen komolyan. A kisöcsémre nem lehetett haragudni. – America, nyilván te is tudod, hogy nagyon szép lány vagy.

– Ha annyira szép vagyok, akkor hogyhogy nem jön soha senki, aki elhívna randizni?

– Ó, dehogynem jönnek, csakhogy én szépen elküldöm őket. Az én lányaim túl csinosak ahhoz, hogy valami szimpla Ötöshöz menjenek hozzá. Kenna egy Négyest talált magának, és biztos vagyok abban, hogy te még többre viheted.

– Anya belekortyolt a teájába.

– Jamesnek hívják. Ne tégy úgy, mintha egy szám lenne a neve. És mióta járnak felénk fiúk? – Tudtam, hogy a hangom egyre élesebben cseng. Még soha, egyetlen fiatalembert nem láttam az ajtónk előtt.

– Már egy ideje – szólalt meg apa is, most először. A hangjában bujkált egy kis szomorúság, és a tekintetét fel nem emelte volna a csészéjéről. Megpróbáltam rájönni, hogy mi zaklathatta fel ennyire. A fiúk, akik hozzánk jöttek? Az, hogy megint veszekszünk anyával? A gondolat, hogy részt vegyek a versenyben? Hogy mennyire messze lennék otthonról, ha bekerülnék?

Apával nagyon közel álltunk egymáshoz. Azt hiszem, anya már eléggé kimerült, mire én megszülettem, így rólam főleg édesapám gondoskodott. Az indulataimat anyámtól örököltem, az együttérzésemet apától.

Egyetlen rövidke pillanatra felnézett, és rögtön megértettem mindent. Nem akarta ezt kérni tőlem. Nem akarta, hogy el kelljen mennem. De nem tagadhatta azt sem, hogy milyen előnyökkel járna, ha bejutnék a versenybe, még ha csak egy napra is.

– America, használd a fejedet – szólt rám anya. – Valószínűleg nincs az egész országban még egy család, ahol úgy kell rábeszélni erre a lányokat. Gondolj csak bele, hogy mi csoda lehetőség! Egy nap akár királyné is lehet belőled.

– De anya, még ha vágnék is arra, hogy királyné legyek
– amire egyébként elképesztően nem –, akkor is: csak ebben a tartományban több ezren neveznek be erre a versenyre. Több ezren. És még ha engem sorsolnának is ki, még mindig lenne ott harmincnégy másik lány, akik kétségkívül mind sokkal jobban értenek a csábításhoz, mint amire én valaha is képes lennék.

Gerad érdeklődését sikerült megragadnom. – Mi az, hogy csábítás?

– Semmi! – vágtuk rá kórusban.

– És mindezeket figyelembe véve, nevetséges akár csak gondolni is arra, hogy valami módon esetleg sikerülne nyernem – fejeztem be.

Anyám felállt, hátralökte a székét, és áthajolt az asztalon felém. – Pedig valaki nyerni fog, America. És erre neked ugyanolyan jó esélyed van, mint másoknak. – Ledobta az asztalra a szalvétáját, majd indult is. – Gerad, ha végeztél az evéssel, ideje lesz fürödnöd.

Az öcsém felnyögött.

May némán evett. Gerad repetát kért, de nem volt annyi étel. Amikor végeztek, elkezdtem letakarítani az asztalt. Már csak apu ült ott, és a teáját kortyolgatta. A hajában megint maradt egy kis festék, egy sárga pötty, amitől mosolyoghatnékam támadt. Aztán felállt, és lesöpörte a morzsákat az ingéről.

– Apa, sajnálom – súgtam oda, miközben összeszedtem a tányérokat.

– Ne légy butus, kiscicám. Nem haragszom. – Mosoly tűnt fel az arcán, és átkarolt.

– Én csak...

– Kicsikém, nem kell magyarázkodnod. Tudom. – Csókot nyomott a homlokomra. – Visszamegyek dolgozni egy kicsit.

Én is indultam a konyhába, hogy összetakarítsak. Szinte érintetlen tányéromat szalvétával takartam le, majd eldugtam a hűtőbe. A többiek után legfeljebb morzsák maradtak.

Nagyot sóhajtottam, és a szobám felé vettem az irányt, hogy lefeküdjek. Az egész helyzet szörnyen dühítő volt.

Miért erőlteti anya ennyire? Hát nem boldog? Nem szereti apát? Miért nem elég jó neki az, amink van?

Hepehupás matracomon fekvé igyekeztem átgondolni a Párválasztót. Úgy sejtettem, hogy megvannak a maga előnyei. Nyilván jó lenne rendesen enni – legalább egy időre. Emellett nekem aztán nem volt semmi okom idegeskedni. Az biztos, hogy nem fogok beleszeretni Maxon hercegbe. Annak alapján, amit eddig az *Illéa Fővárosi Híradó*ban láttam belőle, valószínűleg meg sem kedvelném.

Egy örökkévalóság volt, mire végre éjfél lett. Az ajtó mellett lógott egy tükör, ami előtt megálltam, hogy ellenőrizzem, olyan jól áll-e a hajam, mint reggel, aztán felkentem egy leheletnyi szájfényt is, hogy legyen az arcomon egy kis szín. Anyu iszonyúan vigyázott a kozmetikai szerekre, azokra az alkalmakra tartogatta, amikor fellépésünk volt, de a maihoz hasonló estéken sikerült lenyúlnom egy kicsit.

Amilyen nesztelenül csak tudtam, lesurrantam a konyhába. Elővettem a maradék vacsorámat, egy kis kenyeret, aminek épp lejárt a szavatossága, meg egy almát, és egy buborba kötöttem az egészet. Most, hogy már ilyen későre járt, szinte fáj, hogy olyan lassan kell visszalopakodnom a szobámba. Azonban ugyanilyen nyugtalan lettem volna, ha az egészet hamarabb letudom.

Kinyitottam az ablakomat és kinéztem zsebkendőnyi hátsó kertünkre. A holdból nem sok látszott, így a szememnek előbb hozzá kellett szoknia a sötétséghez, és csak ezután indulhattam el. A pázsit túlsó végében álló fa ágai közé épített házacska körvonalai alig voltak kivehetőek az éjszakában. Amikor kisebbek voltunk, Kota lepedőket csomózott a gallyakra, hogy úgy nézzen ki, mint egy hajó. Ő volt a kapitány, és mindig engem választott első tisztjének. Feladatomból főként abból állt, hogy felsöpörjem a padlót és ételt csináljak – ami földből és ágacskákból állt, anyu egyik tep-sijébe belegyömöszölve. Kota belemerítette kanalát a földbe, majd „megette”, vagyis hátradobta a válla fölött az egészet. Ez persze azzal járt, hogy újra söprögetnem kellett, de csöppet sem bántam. Boldog voltam, hogy egy hajón lehetek Kotával.

Körülnéztem. A szomszédos házak már mind elsötétültek. Senki sem figyelt. Óvatosan kimásztam az ablakon. Régebben nem volt tökéletes a technikám, és rengeteg horzsolást szereztem a hasamra, de mostanra simán ment – az évek során tökéletesítettem a mozdulatokat. Nem akartam, hogy az étel kiboruljon.

Átiszkoltam a pázsiton. A leghelyesebb pizsamámat viseltem. Magamon tarthattam volna a ruhát, amit napközben viseltem, de ez így jobban esett. Nem hiszem, hogy sokat számított, mi van rajtam, de nagyon csinosnak éreztem magam kis barna rövidnadrágomban és testhezálló fehér ingben.

Mostanra nem volt különösebben nehéz egy kézzel kapaszkodva felmászni a fa törzséhez szögezett lécdarabokon. Ezt is eleget gyakoroltam. Minden egyes lépéssel egyre jobban

megkönnyebbültem. A távolság nem volt nagy, itt mégis úgy érezhettem, mintha mérföldek választanának el az otthon zajától. Itt nem kellett senki hercegnőjének lennem.

Ahogy bemásztam az apró házikóba, amit a magaménak mondhattam, éreztem, hogy nem vagyok egyedül. Szaporán kapkodtam a levegőt – nem tehettem róla. A padlóra helyeztem az ételt, és hunyorogva belebámultam a sötétbe. Valaki megmozdult, majd meggyújtott egy aprócska, épp csak használható gyertyacsonkot. Alig pislákol – a házból például biztosan nem lehetett észrevenni –, de ez is épp elég volt. A betolakodó arcán ravasz mosoly terült el.

– Hahó, szépségem – szólított meg.